

си стигнахъ въ Одесса безъ пара! . . . Тю да се не види! — да кажа и азъ като Свирча. Пъкъ като че пѣкой архангелъ ми бѣ подсказалъ това и азъ писахъ на Бахчеванова да ти даде длѣжимитѣ мене 10 рубли . . . Ехъ Попче, Попче, — едно безпристрасно *жури* опрѣдѣлило би ти дипломъ за надеженъ чиракъ на голѣмия масторъ Христо *Иванова*! . . . Туй си ти, нищо друго, спичелилъ по Бѣлградъ и напоследъкъ въ Северинъ. На добъръ часъ!

Но да оставимъ тия дреболии, да дойдемъ на по-кардиналнитѣ пунктове. Като съмъ почнахъ, баремъ да довърша. Това писмо, ако само го оцѣнишъ както трѣбва, ще дойде день, да ми кажешъ, че то е било най голѣмата добрина, която съмъ можалъ да ти направа въ живота си.

Ти Попче, ималъ ли си кога да е сжичинско приятелско чувство къмъ мене? — не само къмъ мене, но и къмъ кого да е друго? — Ти въобще способенъ ли си да имашъ подобно чувство? — Страхувамъ се, че не. Въ тебе преобладава едно къраво самолюбие, което при случай потѣпква не само приятели и приятелство, но и най-елементарнитѣ закони на човѣческии моралъ. У тебе е исканното домашно въспитание. У тебе бѣше останало едно естествено честолюбие за прѣдъ хората, дѣто се сжжжнеше отъ поругание и се наслаждаваше отъ похвали. Това бѣше що-годѣ здравата частъ на душата ти и азъ нея частъ съмъ експлоатиралъ до сега. Но въ послѣдне време прихождамъ до убѣждението, че това ти честолюбие е загинжало, че и образъ си загубилъ и не ти струва много да те хвалятъ или корятъ, да те почитатъ или да те призиратъ. Страхъ ме е, че скоро може да загубишъ и острината на самолюбието си, па да станешъ простъ парцалъ или пъкъ текмилъ «шулеръ», каквото на пр. Христо Ивановъ. Тебѣ братъ туда дорога! *Memento mori!* — —

Помнишъ лане, кога избѣга отъ Браила? . . . Помнишъ, че ми пишеше отъ Бѣлградъ и Северинъ да правя каквото щѣ, че ти ще си почнешъ самъ вѣстникъ? . . . Ти тогава бѣше намѣрилъ чича си Хр. Иванова и за него жертвоваше мене и «9-й Августъ». Ти още тогава показва сжичинскитѣ си чувства къмъ мене . . . И щѣхте да почнитѣ да издавате пакъ нѣкое «вѣстниче» вне двама . . . Както по-сетнѣ съ Вѣлко Нейчова едно подобно нѣщо подъ название «*Courrier des Balkans*». Но азъ прѣглътнахъ всичката обида и се авантюрирахъ по тебе на западъ, — защо? — по-сетнѣ ще кажа.